

[Socialministeren.]

simpelt kan man ikke finde. Noget andet er, om man kan finde en Ordning, der er endnu mere retfærdig.

For nu ikke i Modsætning til den ærede Ordfører at staa og brede mig her skal jeg sige, at naturligvis har jeg mine positive Grunde til at foreslaa denne Fordelingsregel, men da Sagen alligevel skal henvises til et Udvalg, finder jeg det mere rimeligt, at jeg forelægger disse Grunde i Udvalget, end at jeg holder en længere Tale her, som alligevel ingen vil høre efter.

Den ærede Ordfører for Venstre var saa himmelhenrykt, hvis jeg maa bruge et saa voldsomt Udtryk om dette stilfærdige Menneske, over Udtalelserne i Bemærkningerne til Lovforslaget, idet jeg dér sagde om det tidligere Fordelingsgrundlag efter Hjælpekasseudgifter, at det „maa antages i nogen Grad at have ført til en Forfordeling af de Kommuner, navnlig Landkommuner, der i større Omfang havde sat offentlige Arbejder i Gang“ i Stedet for at give Understøttelse. Maa jeg sige til den ærede Ordfører, at dette er ikke smuglet ind af Skræk for socialdemokratiske Redaktører, thi allerede da vi i sin Tid diskuterede Forslaget, var vi i Tvivl om, hvorvidt ikke den Betragtning, den ærede Ordfører for Venstre nu gør gældende, havde en vis Realitet. Jeg indrømmede, den havde nogen Realitet, og vi satte, hvis ikke jeg husker meget fejl, et Beløb for at modvirke den Uretfærdighed, en ren Fordeling efter Hjælpekasseudgifterne vilde medføre. Som Følge deraf er der ingen Grund til at være saa glad, paa den anden Side er der jo ikke nogen Rimelighed for at borttage et æret Medlems Glæde ved noget nyt, der sker.

Jeg har før indrømmet, at denne Fordelingsregel ikke var den heldigste, men det ligner det ærede Medlem som Medlem af Venstre med stor Fryd at indkassere en Indrømmelse til Fordel for Landkommunerne for derefter slet ikke at inklade sig i en Diskussion om, hvorvidt den Fordelingsregel, han selv foreslaar, ikke netop har den modsatte Virkning; det er netop Tilfældet. Efter min Opfattelse vil det vise sig, at hvis vi som Grundlag for Fordelingen tager Antallet af nydende Medlemmer, der staaer i Sygekasserne, vil man komme til at fordele Byerne og navnlig de store Byer. Heller ikke dette skal jeg gøre til Genstand for en større videnskabelig Udvikling i Øjeblikket, idet jeg i øvrigt kan henvise til de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen.

Jeg vil dog gøre opmærksom paa, hvad

der heller ikke kan være skjult for den ærede Ordfører for Venstre, at man ved Fastsættelse af Sygekassegrænserne i det Udvalg, der sammen med mig fastsatte disse Grænser, meget vel var klar over, at disse Grænser laa temmelig højt under Hensyn til de svigtende Indtægter paa Landet. Men naar dette er Tilfældet, vil den ærede Ordfører jo ogsaa kunne se paa Forhaand, at der er Grund til at formode, at hvis man tager Antallet af nydende Sygekassemedlemmer som Grundlag, og Indtægtsgrænsen er forholdsvis høj paa Landet, vil man faa en langt større Procent af Indbyggerne i Landkommunerne, end man vil faa de andre Steder, uden at dette betyder, at der er Trang. I saa Henseende har den ærede Ordfører for Det radikale Parti ganske Ret.

Derfor imødeser jeg med Ro, endog med Fortrøstning, Diskussionen i Udvalget. Man vil ganske sikkert ende med en Fordelingsregel som den, jeg har foreslaaet, maaske med en Tilføjelse som den af den ærede Ordfører for de Radikale ønskede, at en vis, ikke for stor, Procent skulde komme de Kommuner til gode, der ikke har brugt Loven af 30. April 1933. Jeg har intet imod, at man drøfter dette. Jeg henstiller blot, at man ikke tager alt for stor en Procent, hvis man gaar ind paa Betragtningen. I øvrigt har jeg i Øjeblikket kun eet eneste Ønske, at Udvalgsbehandlingen maa blive saa kortvarig som overhovedet muligt.

Søren P. Larsen: Jeg kan give Ministeren Tilslutning til, at der ingen Grund er til her at komme nærmere ind paa Fordelingsreglerne. Dem drøfter vi lettest og bedst og mest indgaaende i Udvalget. Jeg tror i og for sig heller ikke, at selve Fordelingsspørgsmaalet vil volde saa store Vanskeligheder. Jeg har kun nævnt dette for at belyse den Urimelighed, som fandt Sted ved en af Tildelingerne — man talte de arbejdsløse paa en bestemt Dato —, og det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen nævnte jo ogsaa, at Antallet af arbejdsløse ikke er noget godt Udtryk for Trangen. Men hvis vi, som det lader til, alle sammen er besjælede af Ønsket om saa vidt gørligt at fordele Kødmillionerne saaledes, at de kommer de mest trængende til Hjælp, finder vi vel ogsaa nok en Vej her. Problemet er ikke større, end at det er til at overse.

Saa vil jeg takke den højtærede Minister, som jeg jo har Grund til at takke, fordi han minder om, dengang vi fastsatte Reglerne for Sygekassegrænserne. Ja, det Mødeovre i Ministeriet kan jeg udmærket